

som Betingelse for Arveret var hævet ved Loven af 30te Mai 1828 og 4de Marts 1857. Man fandt da, at den eneste Autoritet, der kunde have disse Tvivl, maatte være Høiesteret; men Høiesteret troede ikke at burde yttre sig over Sagen for ikke at præjudicere Spørgsmaalet, hvis det engang skulde komme for Retten. Da det saaledes var tvivlsomt, om Daaben eller om Indtegning i Kirkebogen skulde ansees som Betingelse for Arveretten, fandt man det ikke passende at optage noget Afgjørende herom i Lovudkastet, idet det navnlig forekom Ministeriet besynderligt at erklære et Lovbud for hævet, som muligviis allerede var bortfaldet. Dertil kom endnu den Betragtning, at Domstolene kunde komme til et andet Resultat med Hensyn til Tilfælde, som vare indtrufne for Lovens Emanation, og altsaa underkjende det, hvorfra den senere Lov var gaaet ud; man troede derfor at gjøre rettest i at affatte Loven saaledes, at deri kun blev udtalt, hvad der for Fremtiden skulde være den almindelige Betingelse for Arveret. At dette Udkast skulde lide af en saadan Uklarhed, som den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 3die Kreds (D. Müller) og den ærede sidste Taler have udtalt, kan jeg derfor ikke erkjende. Generalprocureuren har aldeles ingen Betænkelse fundet ved Loven; den har været forelagt Statsraadet, som heller ingen Betænkelse har fundet ved den, og den er derefter vedtaget i Landstinget, uden at der er gjort den ringeste Indvending mod dens Affattelse. Imidlertid maa jeg erkjende, at Ændringsforlaget ganske indeholder det Samme, som Loven gaaer ud paa at bestemme, og der kan altsaa forsaavidt ikke være Noget at erindre mod det fra min Side. Men jeg maa dog med Hensyn til Formen foretrække Ministeriets Affattelse for Forslagsstillernes og ialtsald vilde jeg ikke kunne forelægge denne Lov til Sanction, affattet paa den Maade, som her er foreslaet, idet den da vilde faae tilbagevirkende Kraft paa de Tilfælde, som allerede maatte være indtraadte, inden Loven kom ud. Ændringsforlaget indeholder nemlig, at Ingen, der nu lever, skal være udelukket fra Arv paa Grund af, at han ikke er døbt. Det kunde nu tænkes, at der, naar Loven kom ud, ver-

serede en Sag ved Domstolene angaaende et saadant Tilfælde, og, naar Loven tages bogstaveligt, er det ganske vist — det er meget muligt, at Forslagsstillerne ikke have villet det — at den maatte faae Anvendelse paa et saadant Tilfælde.

D. Müller: Da den ærede Justitsminister har erklæret sig utilbøielig til at optage en anden Redaction af denne lille Lov, er der ikke stort Haab om at sætte Ændringsforlaget igjennem. Kun med Hensyn til det, der er Hovedpunktet, skal jeg med et Par Ord om muligt tydeliggjøre, hvad det er, jeg har meent. Naar Loven siger, at Enhver skal kunne arve — at det altsaa er en retlig Mulighed for den, der er i det omhandlede Tilfælde — er der ved Intet afgjort om, hvilke Betingelserne skulle være; men naar dette ikke er afgjort, er derved indirecte stadfæstet de nugældende Betingelser, og deriblandt er den, at Daab skal være en Betingelse for Arveret. Men er dette saa, er der jo Intet, der kommer i Strid med de nugældende Lovbestemmelser, der netop indeholde det Omspurgte. Det forekommer mig derfor, at, naar vi tage Lovens ligestemme Ord, siger den ikke det, den vilde sige; men iøvrigt erkjender jeg meget villig, at der, naar man læser Motiverne, ingen Tvivl kan være om, hvad Loven vil.

L. C. Larsen: Den Indvending, som den ærede Minister gjorde mod Ændringsforlaget, at det nemlig, hvis det ophøiedes til Lov, ogsaa vilde kunne gjøres gjældende i allerede afgjorte Arveforhold, troer jeg ikke rammes det; thi det Samme, som gjælder om alle andre Love, maa ogsaa gjælde om denne Lov, at den nemlig ikke kan have tilbagevirkende Kraft. Det kan ogsaa være, at den samme Indvending kan reises mod det Udkast, der er vedtaget i det andet Thing. Ialsald vil det jo være meget let til 3die Behandling at tilføie Noget om, at Loven ikke skal have tilbagevirkende Kraft, ligesom det ogsaa vil være let ved et Tillæg at fjerne den Tanke, som maa ske ellers let kunde næres om, at man ved denne Lov vilde afgjøre, hvilken Betydning der tilkom Bestemmelserne i den ældre Lovgivning